

Pişmanlığın Öteki Yüzü

Sevgi dersin adıysa, pişmanlık da bunun öğretmenlerinden biridir. Geçmiş hatırlandığında; yaşanmış güzellikleri kaale almayan nankör düşünceler “Bir ah çeksem...” ile başlayan cümlelere odaklandıkça, buruk bir his yayılır insanın içine.

Kaçırılmış fırsatlar, yanlış verilmiş kararlar, inciten davranışlar, yalanlar ve tutulmamış tüm sözler...

Ama gönöl yüksünmediği sürece hiçbir şey için geç kalınmış sayılmaz, zira hayat her gün yeniden başlıyor. Vicdan azabı çekiyorsanız, suçluluk ve utanç duyuyorsanız şayet, yaptıklarınızın ve yapamadıklarınızın sorumluluğunu yüklenecek güce, kabul edebilecek yürekliliğe ve bunları bir şekilde telafı edebilecek kapasiteye sahipsiniz demektir.

Pişmanlığın artan kısırtıları, yükünü boşaltmaya, zincirlerini kırarak hürriyetine kavuşmaya hazırlanan ruhun alt benliğe yaptığı çağrıdır. Bu da, evrim merdiveninde bir basamağın daha geride bırakıldığını, yeni bir bilinç boyutuna geçmeye ramak kaldığını müjdelir. Özgün ve özgür bir kişiliğın şekillenip gelişebilmesi, benliğin bir yerindeki kuraklığın sona ermesi, bilginin irfana dönüşebilmesi için hata yapmak ne kadar gerekliyse, yapıcı bir pişmanlık hissetmek de o kadar önemli.

Tecessüsü elden bırakmayarak, marazi duygulara gem vurarak pişmanlığın öğretisini iyi değerlendirmek gerekiyor. Ancak, bazı insanların kendi değeri yargılarını, istek ve ihtiyaçlarını projekte ederek, hedef aldıkları kişileri kullanmak, metafizik anlamda enerjilerini sömürmek için suçluluk tuzakları kurduklarını da unutmamalı. Ruhumuzu yaralayabilecek yargılara ve acımasız özeleştirilere yol açabilecek yanılgılara karşı alınabilecek en basit ve en etkili tedbir, pişmanlıklarının sorumluluğuyla yüzleşemeyip topu bize atanlara karşı “DUR” diyebilmektir.

Her olay kendi içinde bir bütündür. Amaç, bize ne kattığını ve neler alıp götürdüğünü idrak etmek değil midir?

Zenginliğine rağmen aradığı huzuru bir türlü bulamayan adam üstada yakarmış: “Lütfen bana yardım edin. Aydınlanmak için neler yapmalıyım?”

“Çok geç maalesef,” demiş bilge, “keza, ölümün hızla sana yaklaştığını görüyorum. Şunun şurasında on günlük ömrün kalmış.”

Duyduklarına inanmakta güçlük çeken adamcağız perperişan evine dönmüş. Karısı, “Ne oldu, niye böyle mutsuzsun?” diye sorunca adam pişmanlığın ıstırabıyla cevap vermiş: “On gün içinde öleceğimi öğrendim bugün. Yaptığım hataları, işlediğim günahları nasıl telafi edeceğimi bilemiyorum...”

Hikâye bu ya... O sırada mali müşaviri kapıda belirmiş: “Efendim, parayı tahsil edemedim. Adam borcunu ödememekte direniyor. Galiba mahkemeye gitmek en doğru çözüm.” Biraz düşündükten sonra, “Boş ver,” demiş. “Bende fazlasıyla var. Yoksa ona borç nasıl verebilirdim ki... Ondan para falan istemiyorum!” Patronunun bu konulardaki tavizsiz yaklaşımına alışkın olan müşavir ne diyeceğini, ne düşüneceğini bilmez bir halde evden ayrılmış.

Öleceğini bilen adam, yıllardır küskün olduğu bütün dostlarını ziyaret ederek hepsinin gönlünü almış. Düşmanlarıyla bile el sıkışarak uzlaşmayı başarmış. Sonra da servetinin büyük bir bölümünü hayır kurumlarına bağışlamış. Ve ölümüne birkaç gün kala tüm dinlerin temsilcilerini çağırarak kendisine kutsal kitaplardan pasajlar okumalarını rica etmiş. Onuncu gün gelip çıktığında, meditasyon yaparak tevekkülle ölümü beklemeye koyulmuş.

Bu arada halk, onun ne denli sevecen ve cömert biri olduğunu konuşuyor, adı tüm gazetelerde sitayişle anılıyormuş. On birinci günün sabahında hâlâ yaşadığını gören adam üstada giderek ne olduğunu sormuş.

“Sana aydınlanmanın sırrını öğretmemi istemiştin...”

“Anlamadım... Bana hiçbir şey öğretmediniz ki!”

“Söyle bakalım,” demiş üstat gülerek, “son on gündür neler yaptın? Kime ne yalanlar söyledin? Kaç düşman kazanıp kaç dostunu kaybettin?”

“Artık harcanacak vaktim kalmadığını düşünüp herkesle barıştım, servetimi de ihtiyacı olanlara dağıttım.”

“Bundan önce insanlar senin hakkında ne düşünüyorlardı?”

“Bencil ve kaba biri olduğumu...”

“Ya şimdi?”

“Herkes beni övüyor ve ermiş bir adam olduğumu söylüyor.”

“Bundan memnun musun?”

“Elbette!”

“Öyleyse evine dön oğlum. Bil ki her an bu dünyayı terk edebilirsin. Hayatının her gününü şu son on gün gibi yaşa. Huzuru hep böyle bulacaksın. Gerçek irfan, işte budur.”

